



J. Plečnik: Vrtna arhitektura

Jokletu se mrači obraz.

»Res bolje, da prijatelj odpotuje v samoprevari. Morda ga le ozdravi tujina.«

V kotu stoji Joža Oštirjev. Z zlato verižico na telovniku se igra in pol mrko pol zaničljivo spremlja z očmi Bokavška, ki poljubuje dekle.

Tudi vanj se ozira Jokle.

»Pes si, Joža, pravi pes! Niti tega se ne sramuješ, da v tvoji gostilni daje za vino. Da ne bi bilo njemu samemu bridko, bi povedal, čuj, Joža, in razbil bi ti Bokavšek požrešno ošabno čeljust.«

Srdi se Jokle. Godba sama preneha. Jokle mrmra nerazumljive pijane besede in glava se mu povesi na prsa.

2.

Bokavšek je sam. Ne more spati. Na senu se premetuje sem in tja. Črna je tema v kotih, črn je strop nad njim in črne so misli v

njem. Ozek je vhod v podstrešni senik. V daljavi se vidi zvezdno nebo. V zvezdno nebo je zbežalo veselje. Sto misli iz tega podstrešja, kjer pajki predejo mreže, grdi, ostudni pajki in odkoder se vidijo zvezde, vse lepe zvezdice rumene. Sto misli od spodaj, z dvorišča, kjer je Manica sedela tolikrat. Sto misli s planote, divjelepe, ko sije solnce, divjelepe, ko se plazijo svinčeni oblaki nad njo. Ne, Bokavšek ne more spati.

Lepa je zemlja, lepa je Manica. Ljubi ga zemlja, njega, kajžarskega človeka, ljubi ga Manica.

»Prav gotovo ne more spati Manica, kot ne morem spati jaz sedaj. O, vendar jo obiščem, dasi je rekla, da je utrujena od dela in plesa in naj ne hodim k njej ponoči; naj pridem rajši jutri, da me k ladji pospremi. O, saj vem, da jokaš, Manica, in nočeš, da bi gledal, kako ti je hudo. Pojdem k njej. Poprej pa